

Ukrutně povědomý týpek

Istockphoto

Nevím, jestli se vám to taky stává, ale zrovna včera si to tak kráčím po našem městečku a v davu jdoucím proti mně se mihl obličej někoho, koho znám, ale vůbec nevím odkud! No a co? Proč to řešit! Jenže to netušíte, jak ukrutný je ten pocit zoufalství, že si za nic na světě nemůžu vybavit, kdo je ten týpek!

Celou cestu domů vidím ten obličej a nemůžu přijít na to, čím je! Kdyby to byla aspoň pěkná holka, ale tohle byl starý chlap. Děsně mě štvalo, že nevím, odkud ho znám! A že ho znám, na to vemte jed!

To to pěkně začíná, Alzheimer v mém krásném mladém věku! Ale já ho vážně znám, jen na sobě nemá to, co běžně nosí! Uniformu, doktorský plášť, montérky?

Kdyby byl v tom mundúru jako vřdycky, hned bych ho poznal! Jenže dneska byl prostě oblečený úplně normálně, jak ho nikdy nevidám, a dokonce šel za ruku s manželkou. Tím mě totálně zmátl. Kdo to jen do háje může být?

A pak nečekaně přišla nádherná úleva! Ve dvě ráno se zničeho nic probudím a mozek zakřičí: Vždyť je to chlap z lékárny v našem obchodě! Mívá bílé gatě s trikem a věčně se hrabe v regálech s práškama, proto jsem ho nepoznal ve svetru a s manželkou.

Mozek je tak happy, že už není out, že už nemůžu spát. Dumám, jestli i mě lidi z kostela v civilu nepoznají, když mě znají

jen v naší černobílé uniformě. Copak bez rochetky se sukni, to mě asi poznají, horší asi je, že někdy shodím to bílé oblečení, které jsem dostal při křtu. To, co Kristus doběla vypral ve své krvi na kříži – říkalo se teď na Bílou sobotu.

A já ho vážně někdy nenápadně schovám, když se s klukama ve škole bavíme o holkách nebo nadávají na církevníky... Pak by mě lidi z kostela fakt nepoznali... A kdoví, jestli mě jednou bez něho pozná sám Ježíš, až přijdu na tu jeho svatební hostinu? Musím s tím něco udělat, to by nemuselo dopadnout dobře. Ráno to domyslím, ale teď dobrou noc, pane lekárníku, dal jste mi teda pořádně zabrat!

Štěpán Pospíšil

KLANĚNÍ

Bůh potrestal Izraelity, že se klaněli soše zlatého telete. Není to podobné, jako když se my během „májové“ klaníme soše Panny Marie? Vítek, 16 let

Otázku můžeme rozdělit na dvě části. Nejprve je třeba zjistit, jak se to s klaněním. Komu nebo čemu se klanět můžeme a čemu se klanět nesmíme, abychom neporušili hned první přikázání Desatera? Za druhé se musíme ptát, zda vůbec smíme uctívat nějakou sochu nebo obraz, případně za jakých podmínek?

K první části: Klanět se smíme pouze Bohu. Izraelité se klaněli modle ulité z kovu, proto byli potrestáni. V Novém zákoně se však Bůh stal člověkem. Když se lidé poklonili před Ježíšem, jednali správně, uctívali samotného Boha. Klanět se stejným způsobem člověku, byť svatému, nelze, byl by to hřích. Přesto si můžeme každého člověka, který je toho hoden, vážít a vzdát mu úctu. Je to přece běžné vůči významným lidem, státníkům nebo třeba v armádě. Ve škole také povstane, když do třídy přijde pan ředitel.

Ve víře si vážíme Panny Marie a svatých. Říkáme, že je ctíme pro jejich lásku k Bohu a k lidem a pro příklad, který nám dali. To není žádné klanění! Při májové jistě nikdo nebude poklekat nebo dokonce padat na tvář před sochou Ježíšovy matky. Přesto můžeme svůj vztah k Matce Boží vyjádřit nějakým vhodným gestem.

Ke druhé části: Je možné uctívat nějaký, byť posvátný obraz? V této věci se v 8. století rozhořel spor. Někteří tvrdili, že uctívání ikon je nepřijatelné a posvátné obrazy ničili (ikonoklasté). Církev však na 2. nicejském koncilu potvrdila, že se neuctívá hmota, například dřevo, kámen nebo barva, ale úcta patří osobě, kterou obraz představuje a která žije v nebi a nám je duchovně blízko. Když se někdo se zalíbením dívá na fotografii svých milovaných, nevztahuje se k fotografickému papíru a obrazu na něm, ale k drahému člověku, kterého obraz představuje. Fotky našich milovaných máme vystavené nebo je nosíme při sobě jednoduše proto, že je máme rádi. Když se na Velký pátek pokloníme před křížem, klaníme se nikoliv dřevu, ale Pánu Ježíši, který pro nás trpěl. V žádném případě nesmí být obrazy a sochy považovány za magické předměty, které nám zázračně pomohou. Pouze Bůh nám pomáhá a někdy to dělá na přímluvu svých svatých. Obrazům Panny Marie a svatých se proto nikdy neklaníme, přesto nám tato umělecká díla mohou pomoci lépe navázat vztah s těmi, kteří nám v nebi „drží palce“.

otec ThLic. et Mgr. et Ing. Jiří Heblt

Foto: wikipedia.org

Jak se daří v SEMINÁŘI

Zajímá vás, vážení a milí čtenáři, čím žije olomoucký kněžský seminář? Inu, má za sebou pěkných pár rušných dní a týdnů. A dost možná, že někteří z vás měli možnost je prožít spolu s ním.

První březnový víkend nás v semináři zaměstnal VIR. Nejednalo se ovšem o přenašeče nakažlivé choroby nebo o škodlivý počítačový program, nýbrž o duchovní obnovu pro mladé muže. A protože „muž“ se latinsky řekne VIR, určitě už tušíte, kde jsme hledali pojmenování.

Tuto duchovní obnovu organizují bohoslovci vždy na počátku adventní a postní doby. Je zaměřena právě na vztah mladého muže s Bohem a má charakter přípravy na dané liturgické období. Probíhá ve vnějším a nejlépe i vnitřním ztišení, které je ideálním prostředím pro setkání se sebou samým a s Bohem.

Účastníci duchovní obnovy VIR s bohosloveckým personálem

Zájem o VIR stoupá. Poslední postní obnovy se zúčastnilo 43 mladých mužů. Prakticky všichni tuto možnost ocenili jako přínos pro jejich život, pro to, co zrovna prožívají nebo nad čím se zamýšlejí. V neděli 20. března jsme slavili mši s brněnským biskupem Vojtěchem Cikrlem. Při této bohoslužbě otec biskup udělil seminaristům třetího ročníku službu lektora.

Podle Římského misálu je lektor ustanoven k předčítání z Písma svatého, samozřejmě kromě evange-

lia. Může také pronášet úmysly v přímlovách, a není-li přítomen žalmista, může přednášet i žalm mezi čteními. Není-li přítomen jáhen, může lektor přinést v liturgickém průvodu evangeliář.

Mimo liturgii patří ke službám lektora také výuka náboženství, tedy katecheze. Není náhodou, že se nově ustanovení lektorů hned druhého dne, tedy v pondělí 21. března, vydali do svých diecézí na pedagogickou praxi. Čekala je týdenní přítomnost na školách i farách, kde se koná výuka náboženství. V letošním roce se věnují náslechům, v příštím roce už budou sami vyučovat.

Velikonoce jsme prožili ve svých rodných farnostech. Krom toho se bohoslovci dělívali o služby v katedrálách o velikonočním Triduu neboli Třídenní. Tam totiž bývá kolem oltáře vždycky nejvíce práce, a to je každá ruka dobrá, zvláště vyrůstá-li z ramene schopného ministranta.

A dost možná právě v tuto chvíli, když čtete tyto řádky, putujeme na Svátý Hostýn. 1. květen totiž tradičně patří bohoslovecké pouti na toto významné poutní místo. A někteří z nás se vydávají pěšky dokonce už z Olomouce – pěkně celou noc! A řeknu vám, to pak opravdu stojí za to.

Ze semináře zdraví Zdeněk Drška a Václav Hejč

foto: Michal Zahálka

...a společně se modlíme

Noví lektorů – pravé křídlo

Noví lektorů – levé křídlo

Otec biskup předává novému lektorovi knihu Písma

A tady je máme všechny pohromadě

VTIPÁLEK

BEZ VTIPŮ TO NENÍ ONO!

Milí vtípačci, nebudte zmrzlí jako Pankrác, Servác a Bonifác! Posílejte nám do redakce (vtipalek@tarsicius.cz) nové vtípky a my vás odměníme. Jako dárek tentokrát dostanete obal na mobilní telefon ve tvaru medvídky.

Odměnu veselých vrtulky posíláme Václavu Lipovskému a Pavlu Vrtalovi.